

Cậu Bé Mồ Côi

Ngọc Ngọc Trang

Thằng bé lê la từ đầu đến cuối chợ, nhặt gì ăn nấy, khi miếng bánh rán, khi nửa quả chuối, lúc vài hạt bỏng ngô trong túi bóng còn sót lại... Mỗi lần có được thứ gì đó đút vào miệng, nó vui lắm, hai mắt sáng lên.

Tội nghiệp.

Con tôi nghe thấy ghen tị vút dừa bỏ bữa bát bún chả. Nó được nướng chiều từ nhỏ. Sợ con thiệt thòi, thứ gì nó đòi tôi cũng đáp ứng, chỉ có một mặt con, không chiều sao được!

Nhưng mấy hôm nay tâm thần tôi bỗng khác. Tất cả là từ thằng bé ăn mày đó. Nó ở đâu đến đây? Chạm mặt lần đầu tiên là hôm nó chạy theo tôi gọi trả lại túi lạc rang, nét rạng rỡ hiện lên khuôn mặt nhem nhuốc thơ ngây. Mỗi lần ra chợ tôi lại đưa mắt kiếm tìm. Nhét vào tay nó vài ngàn đồng, tôi hỏi.

Cha mẹ đâu mà lang thang thế này?

Cháu không biết.

Sao không đi tìm?

Tìm mà chẳng thấy.

Lòng tôi trĩu xuống ngàn vạn tâm tư, có đêm tôi trần trọc thao thức tới khuya cũng chỉ vì nghĩ đến nó. Chồng bảo tôi rồi hơi, có lẽ tôi rồi hơi thật. Nó chẳng máu mủ cũng chẳng phải hàng xóm thân quen. Nhưng... sao bao nhiêu câu hỏi cứ dồn về nó! Thằng bé giờ này chắc vẫn đang lang thang. Hôm nay xin được những gì? Ăn gì? Mà có gì ăn chưa? Nó ngủ thế nào? Mùa đông quá lạnh, mùa hè quá nóng, lấy đâu chăn ấm màn che? Khi mưa gió, nó trú ở đâu? Ma lớn bắt nạt ma bé, ma cũ bắt nạt ma mới đầu đường xó chợ đâu chẳng có, nó đã bị bắt nạt bao nhiêu lần rồi? Nó trôi dạt tự bao giờ? Không cha mẹ còn anh em hàng xóm... Đẳng này hỏi gì cũng lác. Con tôi chưa một lần chịu cực. Phải chăng vì thế mà con thành ông tướng nhỏ? Mười người thì chín người bảo con láo. Lỗi tại mẹ cha, giờ thành nếp rồi. Như thằng bé ăn mày kia, ngoan thành nếp, mà ai dạy nó? Mười tuổi đầu, nó còn quá nhỏ để có thể biến thành đại ca "xóm liều". Bao giờ nó biến thái? Năm năm... mười năm... Mà liệu rằng nó có thể biến thái nổi không? Chừng ấy năm vùi vạ vào xã hội này để tồn tại được thì công nhận sức sống con người thật lớn.

Nghe khen thằng bé, con tôi vút dừa hờn dỗi. Chồng tôi hỏi:

Sao đến bữa cơm em lại lôi chuyện không đâu ra nói thế?

Chợt nghĩ đến thì em nói thôi. Ăn cơm đi con kéo lại đôi.

Con ghét nó, mẹ không yêu con nữa.

Mẹ yêu con mà?

Thế mẹ phải mua áo cho con, mẹ hứa đi.

Ừ, mẹ hứa.

Tôi đưa con đi mua áo. Hơn hai tiếng đồng hồ lựa chọn nó cũng ưng một chiếc, chiều được thằng bé tôi cũng hết hơi. Lúc về, hai mẹ con ăn kem bên đường. Sực nhớ, tôi mua chiếc ốc quế mang cho thằng bé ăn mày. Nó reo lên. Những kẻ ăn mày thường tìm thấy niềm vui quanh bãi rác phải chăng quá đúng? Thế giới này bao giờ cho hết ăn mày? Trái tim những người cha người mẹ kia vút đâu vậy nhỉ?

Mẹ của tao chứ mẹ của mày à?

Con tôi nạt nộ thằng bé ăn mày rồi giật cây kem trong tay nó ném đi. Tôi giận mà không nỡ đánh con, chỉ thấy tự buồn bực bản thân. Chồng bảo tôi lại rồi hơi. Anh bất bình về việc tôi vì việc nhỏ mà mắng con. Tôi hỏi:

Lương tâm anh để đâu rồi?

Đẻ vào con và em đó. Anh thấy anh chỉ có trách nhiệm và yêu thương hai mẹ con em thôi. Em thương được hết trẻ em mồ côi trên thế giới này không?

Tôi không nói nữa, có lẽ tôi và anh sẽ cãi nhau cả ngày nếu như tôi tiếp tục bênh vực thằng bé ăn mày đó. Tôi có nên gây chiến với mái ấm của mình không? Không là tốt nhất. Chồng con yêu tôi, thế thì lý gì tôi để ý người ngoài? Trái tim tôi nhỏ lắm.

Những người dốt tiền túi ra cưu mang trẻ em lang thang cơ nhỡ là vĩ nhân!

Tôi không có gan nhận một đứa con nuôi. Tôi còn phải chăm lo cho gia đình mình. Hay là tôi xin cho thằng bé một công việc gì đấy? Nó có thể rửa bát cho một quán ăn, nó sẽ có cơm. Sáng mai chủ nhật tôi sẽ tìm việc cho bé, bé ạ.

Nhưng chủ nhật vợ chồng hay ngủ nướng. Tôi không vượt qua được cái lười. Dọn dẹp nhà cửa đã mất cả đồng thời gian. Trong lúc ấy tôi chỉ nghĩ sẽ nấu món gì. Đầu óc tôi đôi khi có lướt qua thằng bé ăn mày nhưng hình ảnh còm còm tội nghiệp không đọng lại.

Mẹ, cho con đi chơi.

Chơi ở đâu?

Con thích đi bơi.

Tôi chiều quý tử. Ngang qua chợ thấy có đám đông lảo nháo vòng trong vòng ngoài cạnh vỉa hè gần công ra vào, sợ con nhìn thấy tai nạn đêm nằm mơ nên tôi đi thẳng. Chiều qua đoạn đường ấy, không còn đám đông, chỉ thấy máu khô loang lổ bám đường. Mai kia người qua xe lại, vết tích tai nạn sẽ biến mất cả trên đường lẫn trong tâm trí người chứng kiến.

Hai mẹ con ăn kem. Nghĩ đến thằng bé ăn mày, tôi ngoảnh quanh. Khi vào chợ mua rau cũng không thấy nó lảng vảng. Tôi hỏi:

Thằng bé ăn mày bạt vía đâu nhỉ?

Nó lên trời rồi - Chị hàng rau nhét bó cải xoong vào túi bóng đáp.

Chị khéo đùa.

Tai nạn lúc đầu giờ chiều đó... Khổ thân...

Tai nạn?

Ai bảo ngu! Nhìn thấy một thằng móc túi người ta nó hét ầm lên, thằng kia quay lại xô cho một cái thật mạnh trả thù, ai ngờ nó ngã vào đầu taxi, nghe nói chưa đến viện đã vào nhà xác. Cứ ngỡ đi thì chẳng đến nỗi phải chết...

Tôi run run như làm điều bất chính.

Trên đời này còn nhiều ăn xin lắm. Trái tim tôi nhỏ bé và ích kỷ. Bao nhiêu kẻ như con tôi hẳn học với ăn mày? Bao nhiêu kẻ như chồng tôi vô cảm với ăn mày? Bao nhiêu kẻ như tôi nghĩ đến ăn mày nhưng lại không làm gì cho họ? Giá như sáng nay tôi đưa thằng bé đi xin việc... Mà giá như có tác dụng gì? Thằng bé đã chết!

Tôi thu lu bó gói đầu giường. Những vệt máu khô loang lổ bóc khỏi mặt đường tiến lại phía tôi và khóc.

Bên cạnh, chồng tôi vẫn ngủ say, miệng anh khe khẽ cười.

Truyện ngắn 1.196 chữ của NGỌ NGỌC TRANG